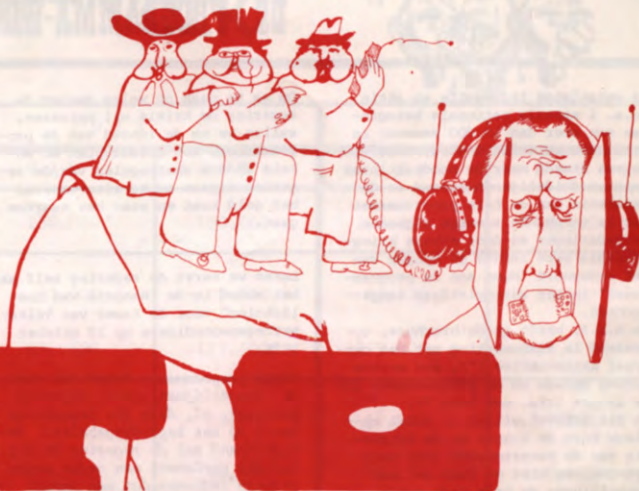

HET BLAD VAN DE ALGEMENE STUDENTENRAAD VAN LEUVEN

WEEKBLAD 12 DECEMBER 1975 / 2de JAARGANG NR. 9-10
 verantw. uitgever M.Meeus, Bogaardenstraat 3
 redaksie H.Geeftstraat 90 Leuven 3000.
 ABBONNEMENT : 150 Fr. / PRIJS PER NUMMER : 8 Fr.

VETO

EDITORIAAL

De akte, die aan de Belgische universiteiten gevoerd wordt tegen de plannen van De Croo en Co in het kader van de programmawet is op een belangrijk punt gekomen.

De afgelopen veertien dagen kwam de programmawet in de Kamer ter bespreking; afgelopen dinsdag 9/12 was hoofdstuk III i.v.m. de financiering van de universitaire instellingen aan de orde.

In deze periode kwamen van verschillende kanten - zowel binnen- als buitenparlementaire kringen - reakties op de door de regering voorgestelde maatregelen. Zo werd zelfs binnen de regeringspartijen de effectiviteit en de juistheid van de maatregelen in twijfel getrokken (Parl. Beknopt Verslag 5/12/75). Vanuit de Vereniging van Openbare Verzorgingsinstellingen werd de schrapping van art. 105 gevraagd "omdat het rechtstreeks niets te zien heeft met de begroting (Nieuwe Gids 5/12/75). De Vereniging van Steden en Gemeenten kan niet akkoord gaan met de artn. 71-83, i.v.m. vermin-

dering van dotaties aan de gemeenten en hervorming van Gemeentefonds (DS 6/12/75).

De aktes tegen de plannen De Croo-Humblet in de universiteiten is al langer bezig en werd op diverse wijzen gevoerd: stakingen, bezettingen, betogingen en andere prik-akties.

Het belang van onze aktes is niet te onderschatten, ondanks de vaak geringe aandacht die de officiële pers eraan besteedt, of de negatieve artikels in bepaalde kranten (Laatste Nieuws 28/11/75): solidariteit tussen de uniefs, hechtere contacten met personeel, studie- en werkgroepen zijn naar binnen toe positieve resultaten. Maar de akte, in de eerste plaats gericht tegen de regering, ressorteert ook op dat vlak successen. Een belangrijk moment in dit opzicht valt wel te noteren op dinsdag 9/12, de dag van de tweede massale Nationale Betoging (meer dan 15.000 manifestanten). Tindemans kwam toen met een verklaring voor de Kamer: er is een akkoord met de vakbonden voor behoud van WP, en er zullen

geen afdankingen zijn voor ATP met vast kontrakt. Verder worden onderhandelingen in het vooruitzicht gesteld; enerzijds met de vakbonden over het statuut voor onderzoek en personeel (januari '76), en anderzijds met de rektoren over een "globaal en geïntegreerd beleid" voor de uniefs (te beëindigen tegen '78). Maar de regering wil géén intrekking van hoofdstuk III van de programmawet!!! Volgens De Croo omdat sommige universiteiten door verdere toepassing van de wet van '71 in financiële moeilijkheden zouden komen.

Hoe dit te interpreteren?
 Het valt moeilijk te betwijfelen dat de harde en massale agitatie van de studenten Tindemans tot deze stap heeft gebracht.

Maar beantwoordt de regering daarmee aan de eisen die wij hebben gesteld?

Zelfs de vakbonden hebben slechte "akte genomen" van de uitspraak die Tindemans voor de Kamer als "akkoord" bestempelde. Het is dus zeer te betwijfelen of de vakbonden inderdaad instemmen met de regeling i.v.m. WP en ATP op korte termijn.

Verder was er in het "akkoord" sprake van geen afdankingen van ATP met vast kontrakt. Dat betekent dus geen enkele werkzekerheid voor het personeel met tijdelijke kontrakten (voor Leuven is het effectief zo dat er in ongeveer 3 weken tijd al minstens 5 ATP met tijdelijke kontrakten werkloos geworden zijn). Tenslotte betekent dit "akkoord" dat De Croo maandenlang gelogen heeft als hij zei dat er geen afdankingen zouden zijn; dit wordt eerst nu "bevestigd" (met alle ongeloofwaardigheid die wij eraan hechten) door Tindemans, wat betekent dat het dus voorheen niet geloofd werd in regeringskringen...

Dat er een statuut komt voor het personeel van de uniefs, is een positieve zaak. Het is echter wel bedenkelijk dat er eerst zoveel herrie moet gemaakt worden, voor men eraan denkt hierover te gaan beraadslagen; want er is nog maar een voorstel tot overleg, statuutvoorstellen moesten er nog gemaakt worden; en gezien de ondervinding met andere statuut-

onderhandelingen (voor onderwijs bv.), kan het nog een tijdje duren voor de bedoelde statuten er zijn. Bij dit positief voorstel tot statuutbepaling, mag er echter niet uit het oog verloren worden dat de beperkende omkaderingsnormen (waardoor het personeelsbestand op termijn met 2.500 eenheden wordt vermindert aan de uniefs) blijven bestaan!

Alles bij elkaar blijft dit "akkoord" vaag en kan de eis, die in de Nationale Betogingen werd gesteld, met evenveel kracht behouden blijven: "Afdankingen NEE, promotiestop NEE, werkzekerheid JA!"

Door het ordewoord "neen aan de technokratische hervorming van de unief" en in openbare debatten (zie elders) werd steeds geopteerd voor een globaal beleid aan onze uniefs op inhoudelijk vlak. Deze in betogingen geskanderde eis is blijkaar doorgedrongen door de dikke muren van Tindemans' kabinet, want hij heeft overleg in het vooruitzicht gesteld over een dergelijk beleid. Dit overleg dat in januari volgend jaar aanvangt en moet beëindigd zijn tegen '78, wordt echter gepleegd tussen rektoren en de vakbonden. In de "Aktueel"uitzending van 9/12 (19u) werd opgemerkt dat de studenten echter niet van de partij zullen zijn. Deze lakonieke opmerking is inderdaad op haar plaats! De studenten vormen toch het bestaan van de uniefs; beleidsopties over onderwijs, opleiding, vorming zijn er voor hen. De regering laat zich hier op dezelfde manier kennen als onze eigen academische overheid, die eventueel studentenvoorstellen in ogenschouw wil nemen, maar als puntje bij paaltje komt, die voorstellen al weer lang vergeten is.

LEO, WIJ WILLEN HET ANDERS

NEEN AAN HET ONTWERP DE CROO-HUMBLET-GEENS
 NEEN AAN DE PROGRAMMAWET
 NEEN AAN DE KRISISPOLITIEK

INHOUD:

Als je deze Veto doorkijkt, merk je dat heel wat bladzijden besteed worden aan de affaire De Croo & aanverwanten. Vooral het aspect van de crisispolitiek (programmawet en relanceplan) komen uitvoerig aan bod, omdat blijkt dat nog niet iedereen de samenhang ziet tussen De Croo-Humblet en deze crisispolitiek van

Leo's klub. Dat die samenhang bestaat wordt verduidelijkt op p.1-3, 8-9. ISOL gebruikt haar column integraal voor uitleg over de weerslag van De Croo-Humblet op de buitenlandse studenten; p. 7 en 10. Voor jou gemak werd het "dossier De Croo & Co" zo gelay-out, dat je deze blz. uit je Veto kan nemen, zonder te knippen of scheuren. Verder is er het vervolg van de gemeentefusies (p.4-5) en

het meer gebruikelijke materiaal, waaronder de superdeluxe kalender (p.10). Deze Veto is wat dikker dan normaal, waardoor we een achterstand proberen in te halen. We willen je er ook attent op maken dat nr. 11 eerst rond 16 januari uitkomt (wegens vakantie en blok/partieels). Verder blijft er ons niks anders over dan de traditionele kerst- en andere wensen; wij sluiten ons graag aan bij p.9.

het hypokriete van de hele Tindemansverklaring zit 'em erin dat de regering wel dit overleg voorziet en die bespreking plant, maar eerst moeten de plannen De Croo-Humblet er komen! Onvoorzichtigheid de uniefs worden in een keurslijf gewrongen, en "dan zullen we nog wel zien". Maar ondertussen worden er omkaderingsnormen ingeperkt, worden de financiële middelen beperkt, worden er mensen werkloos gemaakt, worden werkingskosten bedreigd, moeten de uniefs, zoals andere bevolkingsdelen, opdraaien voor een crisis waaraan zij geen schuld hebben.

Dit is eens te meer een voorbeeld van de demagogie, de huichelachtigheid van de regering, die haar kiezers een rad voor de ogen wil draaien.

Meer woorden zijn hier niet meer nodig.

Na wekenlange informatie en actie (o.a. 2 massale nationale betogingen van meer dan 10.000 mensen) in alle universitaire centra, komt in Leuven steeds meer de noodzaak naar voor om duidelijk de inhoud en de betekenis van de hele programmawet aan te tonen. In sommige algemene vergaderingen en door enkele kringpresidia werd immers de opname van het ordewoord "Neen aan de programmawet" in het actieplatform aangevochten.

De A.S.R. heeft in de brochure, opgesteld in samenwerking met het centraal actiecomité (*), een eerste poging gedaan om de programmawet uit te leggen (cfr. ook Veto 7). In dit artikel willen we enkel opnieuw kort de inhoud en de betekenis van de programmawet naar voor brengen, om hier en daar met wat aanvullingen de hele zaak duidelijker te maken.

Inleiding

Wanneer de regering haar eerste begrotingsontwerp klaar had, vertoende dit een tekort van 80 miljard. Er moest dus bespaart worden. Staatssecretaris Geens verklaarde na het opstellen van de begroting '76: "Er is vooral bespaard op Onderwijs, Sociale Voorzorg, Volksgezondheid, Defensie en Verkeerswezen." (DS)

De regering Tindemans heeft dan ook het "Wetsontwerp betreffende de budgettaire voorstellen 1975-1976" opgesteld, en dat als programmawet naar het parlement gestuurd. Programmawet houdt in dat het ontwerp te nemen of te laten is, en dus door de CVP-PVV-RW-meerderheid zal goedgekeurd worden (zoals bv. ook het fusieplan door het parlement is gesleurd).

Wat betekent dit nu?

Zoals telkens bij een economische crisis, ziet de regering zich verplicht allerhande maatregelen te nemen om die crisis tegen te gaan. Dit is niet nieuw en programmawetten zijn dan ook niet alleen van 1975.

Tijdens de crisis van '60 nam de regering ook zo'n heel stel maatregelen tezamen om die dan door te voeren als de beruchte "eenheidswet", die op een massaal verzet van meer dan een miljoen stakende arbeiders stuitte.

In '74 bracht een dergelijke programmawet de staat officieel 45 miljard op.

Om na te gaan op welke manier de regering de crisis wil oplossen, zullen we nu de inhoud van de programmawet, het relanceplan en enkele andere maatregelen van de regering nagaan om te zien vanwaar het geld komt en waar het naartoe gaat.

Laten we eerst de regering zelf aan het woord in de "Memorie van toelichting" voor de Kamer van Volksvertegenwoordigers op 28 oktober 1975:

"Dese programmawet bevat een van de krachtlijnen van de regering-politiek, nl. deze die betrekking heeft op het begrotingsbeleid. Gelijkklopend zal de regering weldra bij het parlement een ander wetsontwerp indienen dat een aantal wettelijke beschikkingen wijzigt of invoert, die noodzakelijk zijn om het herstelplan in werking te stellen".

Het voorgelegde wetsontwerp bevat drie luiken: een fiscaal luik, een luik dat betrekking heeft op wetswijzigingen inzake de financiering van sommige instellingen, en tenslotte een sociaal luik.

1. Fiscale maatregelen

a. Om, zoals de minister van Financiën de Clercq het cynisch uitdrukt "de koopkracht van kleine en middelgrote inkomens te vrijwaren", is er een "wijziging van de personenbelasting om dese aan te passen aan de evolutie der prijzen, en vaststelling van het fiscaal stelsel voor de vervangingsinkomens".

- de onvolledige indexatie van de belastingsschalen voor inkomens boven de 201.000 fr, betekent een verlies aan koopkracht, ook voor kleine en middelgrote inkomens;
- de aftrek (d.i. het stuk dat men eerst van het inkomen mag aftrekken vooraleer de belastingen te berekenen) wordt gefixeerd op 10.000 fr waar die tot nog toe varieerde van 29.000 tot 10.000 fr voor bedrijfsinkomen van 170.000 tot 360.000 fr.

Voor de technische uitwerking van de gevolging van de fiscale maatregelen (aanpassing van de aftrek voor bedrijfskosten, van de forfaitaire aftrek op bedrijfsinkomen, de aftrek van de werkende gehuwde vrouw, de gedeeltelijke indexatie van de belastingsschalen en de vermindering voor personen ten laste)

heeft een werkgroep van het actiecomité van Economie een gekombineerd voorbeeld uitgewerkt, dat je verder vindt.

Het besluit eruit: koopkrachtverlies en niet alleen voor de hoge inkomens.

Belangrijk en onaantvaardbaar is de invoering van belastingen op de vervangingsinkomens (d.i. vergoedingen wegens werkloosheid, ziekte, invaliditeit, arbeidsongeval, ongeval overkomen op de weg van en naar het werk of beroepsziekte). Hierdoor wordt de koopkracht van de getroffen werknemers, die reeds aangetast is doordat het vervangingsinkomen lager ligt dan het oorspronkelijk inkomen, verder afgebroken.

b. maatregelen ten gunste van de gezinnen. Dit slaat op de dekumulatie van de beroepsinkomens, wanneer man en vrouw beiden werken, en ze samen minder dan 350.000 fr verdienen, en op de verhoging van de aftrek wegens gezinslasten. Deze "gunstmaatregel" zou, nog steeds volgens De Clercq, betrekking hebben op 450.000 gezinnen, en 4 miljard minder opbrengen voor de Staat. Maar ze weegt niet op tegen de andere maatregelen die de koopkracht van gezinnen uit dezelfde inkomenscategorieën aantasten.

c. De "andere fiscale maatregelen" houden een verhoging in van "de speciale accijns op wijnen en andere dranken" en een "strengere controle op belastingontduiking" (en wie wordt er gekontroleerd?). Indirecte belastingen (ook op drank) houden geen rekening met de inkomensverdeling intreffen dus vooral de lagere inkomens.

Bij het voornemen van de regering om de belastingaanligten strenger en langer te controleren, kunnen we even aandacht geven aan een "wetsontwerp ter bevestiging van het sluitwerk", dat een herneming is van het hoofdstuk "controle op de werklozen" uit de eenheidswet van '60.

- De R.V.A. en de rechtbank krijgen hierdoor volledige willekeur om arbeiders te straffen en werklozen hun dop af te pakken, louter op grond van een "vermoeden" van zwart werk;

- De politie en de rijkswacht mogen willekeurig binnenvallen in werkplaatsen (dag en nacht) en in woningen van "verdachten" onder voorwendsel controle uit te oefenen tegen sluitwerk.

2. Financiering van de plaatselijke besturen en de universitaire instellingen

Hierover werd in de brochure voldeende uitgeweid.

Hier nog enkel kort de gevolgen: - voor de gemeenten en de provincies: 4,8 miljard, respectievelijk 6 miljoen minder dotaties, hetgeen - gezien de schulden die de plaatselijke besturen nu al hebben - zal resulteren in verhoogde belastingen (konklusie van bestuurslid van Vereniging van Steden en Gemeenten).

- voor de universiteiten: 2000 à 3000 arbeidsplaatsen gaan verloren; afvloeiingen, eventueel af dankingen; afbraak van de kwaliteit van het onderwijs door verminderde werkingskredieten; afbraak van de sociale sector en van de povere "demokratisering"; numerus clausus voor vreemde studenten en controle op hen die uit ontwikkelingslanden komen.

3. Sociale maatregelen

- "Een eerste maatregel heeft voor doel een aanvullende toelage toe te kennen aan gepensioneerden en invaliden" (nl. 4.500 fr voor gezinnen en 3.000 fr voor alleen-

staanden; voor invaliden en rechtgebonden op het gewaarborgd inkomen voor bejaarden wordt dit dan 6.000 en 4.200 fr). Deze welvaartspremie betekent echter een beperking van de welvaartsvoortgang (normaal 6% voor '76) die sinds eind '75 aan alle sociale vergoedingen werd gekoppeld.

- De "betere verdeling van de sociale lasten die op de ondernemingen drukken insake de werkgerechtigden voor de kinderbijslagen" heeft volgens alle bronnen geen noemenswaardig effect.

- Verder stelt de regering "een grens aan de beroepsactiviteit die de titularissen van een rustpensioen kunnen uitoefenen vanaf de leeftijd van 65 jaar voor mannelijke agenten, en 60 jaar voor de vrouwelijke agenten" door de kumulatieregels die gelden voor het kumulieren van een pensioen met een beroepsactiviteit (= bijverdienste bij een vaak te laag pensioen) in het stelsel van de werknemerspensioenen, ook toe te passen op de openbare sector.

- De staat betaalt 300 miljoen minder aan rustpensioenen voor mijnwerkers.

De maatregelen besluiten dan met enkele minder belangrijke voorstellen i.v.m. de investeringen in zware medische apparatuur en de overzeese sociale zekerheid.

Enkele andere maatregelen

Naast de programmawet wil de regering ook besparen op de ziekteverzekering (3,5 miljard) met als gevolg een strengere controle op de inkomsten voor weduwen, invaliden, gepensioneerden en wezen; verhoging van het remgeld met 10 fr, en minder terugbetaling voor geneesmiddelen.

Verder wil ze de rijksbijdragen voor de werklozen met 1,5 miljard verminderen, en betaalt ze haar bijdrage van 600 miljoen voor de kinderbijslagen niet.

Konklusie

We stellen dus vast dat de regering, in weerwil van haar demagogie, de koopkracht van de kleine en middelgrote gezinnen niet vrijwaart, maar integendeel afbreekt. Ondanks enkele demagogische toegevingen voor beperkte categorieën van de lage inkomens (toegevingen die soms helemaal geen toegevingen zijn omdat ze financieel lager liggen dan wat reeds voorzien was, bv welvaartspremie) haalt de regering met haar programmawet heel wat miljarden weg bij de werkende bevolking (onvolledige indexatie van de belastingsschalen voor bedrijfsinkomen, belastingen op de vervangingsinkomen, indirecte belastingen op drank, controle op de belastingontduiking, hogere provinciale en gemeentelijke belastingen) en tast ze de sociale zekerheid aan (kinderbijslagfondsen, ziekteverzekering, vervangingsinkomen).

Als we daarbij nog de loonstop en de indexmaatregelen uit het relanceplan voegen, dan moeten we ons afvragen waar die miljarden naar toe gaan.

Het antwoord op deze vraag geeft de regering zelf in haar begroting en in haar relanceplan: de regering wil de economische crisis tegengaan door de winsten van de grote ondernemingen te beschermen en de bespaarde miljarden aan te wenden als steun aan de industrie.

vervolg: p. 9

(*) nog verkrijgbaar voor 20 fr. op de Sociale Raad, Bogardenstraat 3

DE VERLOEDERING VAN HET VOLK

De programmawet en de kleine en middelgrote inkomens.

Om de fiscale maatregelen van de programmawet een beetje te konkretiseren, hebben we een cijfervoorbeeld uitgerekend. We hebben hierin 5 maatregelen verwerkt van de 9 fiscale die voorgesteld worden. Niet opgenomen zijn: de aftrek op pensioenen, de vermindering voor minder-validen, de nieuwe belasting op de vervangingsinkomens (dop, ziektekas, arbeidsongevallen etc.) en de dekumulatie van de inkomsten van beide echtgenoten. De eerste twee hiervan zijn minder belangrijk, de laatste twee zijn moeilijk uit te rekenen omdat ze slechts van toepassing zijn vanaf '77, en we niet de belastingsschalen voor '77 kennen, noch het te verwachten inflatierisico. Ons voorbeeld gaat over een gezin met twee kinderen, waar beide echtgenoten werken en erg bescheiden inkomsten hebben. De bedoeling is na te gaan of dit gezin in '76 met de voorgestelde maatregelen uit de programmawet na belastingheffing meer koopkracht zal overhouden dan dat het overhield na belastingheffing in 1975 met het thans geldende systeem, en met hetzelfde reële inkomen. Dit zijn de berekeningen, commentaar volgt erachter.

	1975		1976	
	MAN	VROUW	MAN	VROUW
netto-bedrijfsinkomsten	250.000	150.000	282.250	169.350
1ste aftrek (bedrijfslasten)	- 37.000	- 25.500	- 43.225	- 31.935
blijft over	212.500	124.500	239.025	137.415
2de aftrek	- 24.750	- 29.000	- 10.000	- 10.000
blijft over	187.750	95.500	229.025	127.415
3de aftrek (voor de vrouw)	-	- 27.000	-	- 46.000
blijft over	187.750	68.500	229.025	81.415
BELASTAAR INKOMEN	256.250		310.440	
normaal te betalen belasting	55.325		69.195	
vermindering voor 2 personen ten laste	- 5.532		- 6.557	
WERKELIJK TE BETALEN	49.793		62.638	
BESCHIKBAAR INKOMEN	350.207		388.962	

zelfde koopkracht in '76 → 395.384 - 6.422 verlies

KOMMENTAAR

-netto-bedrijfsinkomsten slaat op alle inkomsten uit economische activiteit, zowel loontrekkenden, gepensioneerden, zelfstandigen, industriëlen, handelaars, vrije beroepen, landbouwers en tuinders vallen onder deze regeling.

-250 000fr. per jaar is slechts 20 833 per maand. De vrouw verdient 12 500fr. per maand en werkt bv. part-time. Geen middelgrote, laat staan hoge inkomens dus.

-hoe werkt ons belastingssysteem? Je mag eerst van je inkomsten een pak dingen aftrekken, dan pas wordt de belasting berekend op het overschot, daarna mag je van het te betalen bedrag nog een vermindering voor personen ten laste aftrekken en zo vind je wat je in feite moet betalen aan de staatskas. Dit procedé blijft helemaal hetzelfde met de voorgestelde programmawet, alleen de bedragen, de percentages, coëfficiënten, plafonds en tarieven worden verhoogd of verlaagd.

-zoals gezegd zitten in dit voorbeeld 5 wijzigingen verwerkt. Dat zijn:

1) de eerste aftrek die je mag doen (voor bedrijfslasten) In het huidige stelsel mag je 10, 15, 16, 17 of 20% aftrekken naargelang je inkomen. In ons voorbeeld is het 15% voor de man en 17% voor de vrouw. De programmawet voorziet volgende berekeningswijze: 20% op de eerste schijf van 150 000fr., 10% op de schijf tussen 150 000 en 300 000fr. en 5% op de schijf boven 300 000fr.

met een toegelaten maximum van 60 000fr. aftrek. Dit komt neer op een lichte verhoging van de aftrek voor iedereen.

2) de tweede aftrek die je mag doen. Nu mag je 29 000fr. min 10% van het inkomen, dat overblijft na de eerste aftrek, boven 170 000fr. aftrekken, met een minimumaftrek van 10 duizend frank.

De programmawet zou deze: tweede aftrek voor iedereen vast op 10 000fr. brengen. Dus: vermindering voor de meeste mensen, dezelfde aftrek voor de hoge inkomens.

3) de derde aftrek die de werkende gehuwde vrouw mag doen. Huidig systeem: 40% van het overblijvende inkomen, met een minimum van 19 000fr. en een maximum van 27 000fr. Voorstel: éénvormige aftrek van 46 000fr., een drastische verhoging van de aftrek voor iedereen.

4) de belastingtarieven zelf worden gedeeltelijk geïndexeerd. Door de voortdurende indexstijging komen veel gezinnen op de duur in een hogere belastingsschaal terecht, zodat ze procentueel meer belasting moeten betalen, alhoewel hun inkomen dezelfde reële waarde heeft. Dit kan verholpen worden door de belastingsschalen zelf aan de index te koppelen. Dit principe wordt door de programmawet ingevoerd, maar.. alleen voor die belastingsschalen voor de inkomens onder 201 000fr. M.a.w. alleen die mensen die zo weinig verdienen, zullen geen last meer ondervinden van de progressiviteit der belastingen. Boven dat inkomen worden de bestaande schalen altijd minder en

minder aan de index aangepast, en vanaf 450 000fr is die aanpassing nul. M.a.w. voor deze hoge inkomens verandert er niets, zij blijven alsmeer in hogere tarieven vallen, naarmate de index stijgt. We kunnen hier onmogelijk de volledige tarieven afdrucken. Voor ons voorbeeld gelden volgende tarieven: in '75 betaal je op inkomens tussen 210 000 en 314 999fr. een belasting van 41 150fr + 30% op het gedeelte boven 210 000fr. In '76 betaal je (als de programmawet erdoor komt) op inkomens tussen 210 000 en 329 999fr. een bedrag van 31 165 + 34,75% op het deel boven 201 000fr.

5) de vermindering voor personen ten laste. Iedereen mag naargelang het aantal personen ten laste, een bepaald percentage van het te betalen bedrag aftrekken. Met acht of meer ten laste, mag je zelfs 100% aftrekken, je betaalt dan niets. Hierop is wel een beperking: je mag deze vermindering slechts toepassen op dat deel van de belasting dat je moet betalen op het inkomen tot 280 000fr. In '75 mag ons gezin de vermindering (10% voor 2 personen ten laste) dus volledig toepassen, want we zitten onder de 280 000fr. De programmawet verhoogt dit plafond tot 300 000fr. We zien dat ons gezin daar in '76 boven zit, dus mogen zij de vermindering (die 10% blijft), niet toepassen op het gans belastingbedrag 69 195, maar slechts op dat deel van de belasting dat betrekking heeft op het inkomen tot 300 000fr. Dat deel is 65 567, de vermindering is

dan 6 557 fr. (N.B. vanaf '77 wordt het plafond op 350 000 gebracht.)

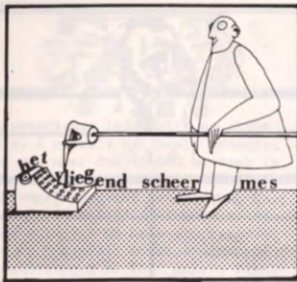
-het resultaat van al deze aanpassingen wordt zichtbaar onderaan de tabel: de onderlinge compensaties van 'goede' en 'slechte' maatregelen hebben tot gevolg dat ons gezin een koopkrachtverlies lijdt van 6 422fr. Hoe komen we daaraan? We vergelijken het beschikbaar inkomen (na belastingbetaling) van '75 met dat van '76, nadat we een aanpassing gedaan hebben aan de indexstijging van het jaar '75. Deze indexstijging bedraagt 12,9% (dat is het cijfer dat de regering zelf gebruikt). D.w.z. dat een inkomen van 350 207 nominaal in 1975 dezelfde koopkracht vertegenwoordigt als een inkomen van 350 207 + 12,9% = 395 385fr. in 1976. Ons gezin houdt in dat jaar, met de nieuwe belastingmaatregelen, slechts 388 962fr over. Ze lijden dus een koopkrachtverlies.

-tot nu toe hebben we nog twee andere voorbeelden uitgerekend met hetzelfde resultaat: koopkrachtverlies, en niet alleen voor de hoge inkomens.

-we beweren niet dat er geen gezinnen denkbaar zijn, die voordeel zullen hebben bij die nieuwe maatregelen, maar het is zeker niet de meerderheid.

-zoals gezegd kunnen we de belangrijke maatregelen i.v.m. de vervangingsinkomens en de dekumulatie van de inkomens van echtgenoten niet rekenkundig analyseren, omdat ze pas vanaf 1977 van kracht worden

Werk-Aktiegroep van Economie.

1

In vorige Veto beklagt men zich over de jobisten op de inschrijvingen, laat ons enkele misverstanden uit de wereld helpen:

1. Wij werken niet 6 uur, maar 7 en in praktijk bijna altijd 8 uren.

2. Wij weten ook dat wachten lang duurt: het zou vlotter gaan moesten alle studenten hun papieren juist invullen, hun studentenkaart meebrengen en niet allemaal per sé 's namiddags komen

3. De behandeling is inderdaad subjeektief: probeer zelf maar eens 3 tot 4 uur stil te zitten, 550 tot 800 studenten per dag te "behandelen", die je soms 3 X dezelfde vraag stellen en je afnauwen als het niet erg vlug gaat: niemand wordt graag opgejaagd dus waren wij ook wel eens onvriendelijk, sorry hoor! Wij hebben eerlijk getracht serieus door te werken, echt waar.

Luk Motmans, jobist.

2

Geachte redactie,

We zouden graag langs deze weg enige (wan)toestanden op het Pauscollege doen bekend rakan aan een wat breder publiek. Het is al wel langer bekend dat het Pauscollege niet bepaald het prototype is van een studentenhoe, dat bijdraagt tot demokratiseren en socialisering van het studentenmilieu. Maar de laatste tijd wordt het des te duidelijker dat men hier er een soort studentenhoe voor "elite"studenten wil maken, en dan bij voorkeur nog niet al te sociaal bewuste studenten. Enkele gebeurtenissen wijzen duidelijk in die richting. - één van de ergste zaken is wel het feit dat niemand hier een huurcontract of iets dergelijks krijgt voorgelegd. Bij de inschrijvingen in de Halle is er wel een lijst (vanwege de direktie) aanwezig met de op het Pauscollege ingeschreven studenten. Dat volstaat dan en men moet zich dus niet met een beiderzijds ondertekend kontrakt aanbieden bij de huisvestingsdienst. Welke rechten wij hier hebben indien men ons bv. gedurende het jaar buitenzet, is dus een open vraag ?

-de huurprijzen (van 38 500 tot 45 000 fr. per jaar ; kotprijs + ontbijt + avondmaal, welke verplicht ingebegrepen zijn) beginnen hoe langer hoe meer op een soort financiële selectiedrempel te lijken, om alzo nog slechts studenten uit een financieel sterk staande klasse te moeten aannemen.

-op financieel gebied is er verder ook helemaal geen mogelijkheid (ook niet na aanvraag) tot inzicht in de boekhouding. Om van enige inspraak in het financiële beleid nog maar te zwijgen. Uit vrij gefundeerde (maar dus niet officiële) berekeningen blijkt echter dat er toch wel een vrij aanzienlijk overschot zou kunnen bestaan. (ongeveer 1 miljoen fr ??)

-in het kader van de vorig jaar aangekondigde besnoeiingen in de sociale sektor, was er sprake van sluiting van de mensa hier op het Pauscollege. President Sabbe organiseerde daarvoor een "algemene studentenvergadering", waar het ons wel was toegestaan iets te zeggen, maar van enige inspraak was er geen spoor. Hij verklaarde bij die gelegenheid "dat het toch beneden de standing van het college als het 'onze' was niet over een eigen mensa te beschikken" Hij wil van het Pauscollege immers een studentenhoe maken in de aard van diegenen, die er in Oxford en Cambridge bestaan (wat zulke homes ook nog wezen). Verder werd er daar ook op aangedrongen deze zaak niet te regelen via de Sociale Raad omdat die sterk beïnvloed werd door linkse krachten, die het Pauscollege zouden willen veranderen en "verlagen" tot "iets als Camillo Torres". Dat de mensa hier nog altijd bestaat, wijst nog maar eens op de hier aan de onafhankelijke "vriendjespolitiek". Buiten de luxe van een eigen mensa, schijnen de heren studenten hier ook nog te moeten beschikken over de luxe van personeel, dat de kosten komt kuisen.

-het is hier ook verboden de kamers te behangen met affiches met of zonder politieke inslag. Dit verbod is natuurlijk niet officieel, maar opgehangen affiches worden door het personeel meegenomen en de namen van de "schuldigen" genoteerd. Hierbij kan ook nog worden vermeld dat men hier in de leeszaal naast "De Standeard" ook geregeld Panorama en Beelden, propagandautgaven van de Zuid-Afrikaanse ambassade, kan vinden. Wat er bv. ook nog een hele week te bezichtigen was : reclamefolders en een proefnummer + abonnementskaart voor het ultra-rechtse blad Alternatief van hoofdredakteur Vic Van Brabtegem. Als er dan, als reactie, op eigen kosten aangeschafte Amnesty International dossiers over Zuid-Afrika gelegd worden, zijn die binnen de 3 uur verdwenen. Hoe, door wie en naar waar, blijft een vraagteken.

-de "sereniteit en de "esthetische" waarde van het gebouw hebben vaak de bovenhand op meer menselijke waarden (verbod tot koken in de kamers, maar ook geen gemeenschappelijke keukens voorzien ; streng verboden op het gras te lopen etc.)

-het is nons ook nog altijd niet duidelijk, waarom zich hier zo nodig naast 2 direktieleden nog 4 subregenten moeten bevinden. Deze hebben hier kost en inwoon gratis en ontvangen blijkbaar alleen al maar omdat ze zich hier bevinden bovendien nog een vergoeding. (Mogelijk zijn ze aangesteld als beroepsproevers van het Alma-eten hier in de mensa)

Enkele studenten van het Pauscollege

ASR-weekend : DENNEWELDE - Geel
12-14 december

Naar aanleiding van redaktievergaderingen van Veto, replieken op artikelen van de A.S.R., is gebleken dat er over de Algemene Studentenraad, over Veto (het blad van de A.S.R.) vanuit de verschillende raden verschillende visies, al dan niet voorkomend uit misverstanden, bestaan.

1. De A.S.R., zoals momenteel opgevat, is eigenlijk nog maar een jeugdig iets, dat nog stevig op poten moet gezet worden; maar waarin vanuit het verleden reeds enkele krachtlijnen leven: de A.S.R. wil een stuwijng zijn voor en in de progressieve studentenbeweging; "de progressieve studentenbeweging heeft jaren naën getracht progressieve ideeën binnen te brengen bij de studentenbevolking. (...) de studenten hebben steeds de eis voor radikale maatschappijhervorming - over een echte democratie en rechtvaardigheid - gesteld." (VETO, jg. 2, 2). Het is dan ook de taak van de verschillende gedingen van de A.S.R. om samen binnen de A.S.R. aan de realisatie van dit principe te werken. Wat betekent dit concreet?

2. Een ander punt is dat het pas vanaf vorig jaar is dat de verschillende raden, en vanaf dit jaar ook I.S.O.L. onder de A.S.R. samenwerken. Een goede samenwerking beruht op een goede verstandhouding. Het is daarom belangrijk dat binnen de A.S.R. geweten wordt hoe de raden zichzelf zien in de A.S.R. en wat zij van de andere raden verwachten.

3. Er is reeds een praktische werking vinnen de A.S.R.: de financiële commissie, de vrijgestelden. Is deze organisatievorm voldoende of kan er aan verbeterd worden.

Dit zijn de voornaamste punten waarover tijdens een weekend, ingericht door de A.S.R. in Geel tussen 12 en 14 december, zal gediscussieerd worden. Aan alle vertegenwoordigers in de diverse raden werden uitnodigingen gestuurd, met het verzoek om per raad reeds voorbereidende gesprekken te hebben over deze onderwerpen. Het spreekt vanzelf dat van dit weekend uitgebreid verslag zal verschijnen in ons eigenste Veto; dit in het eerste nummer na de Kerstvakantie (te verwachten tegen 16 januari. Eén brok lektuur...

LEES :

E.H.B.O. - CURSUS: Elke woensdag om 19U30 in de Brusselsestraat 141 ; georganiseerd door het Vlaamse Kruis.....

MEISJE ZOEKT EEN KOT MET KOOKGELEGENHEID, IN LEUVEN...
WEET JE IETS, KOM DAN ES LANGS BIJ PAUL CROMBAG, PAUL LEBRUNSTRAAT 4, 3000, LEUVEN
D R I N G E N D.....!

FUSIES

Fusies van de gemeenten, een gemiste kans!

DEEL II.

Vorige Veto behandelden we de wijze waarop en het licht waarin de fusies moeten gezien worden. Dit tweede deel heeft als doel een juistere analyse te geven over de betekenis van de fusies.

1. Een eerste reeks. Een reeksje fusies van '64, '70 en '71, verminderde het aantal gemeenten in Vlaanderen met 218. De eerste bedoeling: "bestuurskrachtiger" gemeenten maken. Vier van de nieuwe gemeenten tellen nog altijd minder dan 700 inwoners en 47 anderen minder dan 2 500. Alle komen in aanmerking voor de tweede fusie, slechts enkele jaartjes na de eerste. Men kan zich niet van de indruk ontdoen dat er nogal losweg gefusioneerd werd, zonder al te veel beleidsvisie. Zulke visie veronderstelt immers dat men het grondgebied om een bepaalde reden opnieuw zou gaan inde-

len. Die visie was niet merkbaar.

In sommige streken verdwenen aardig wat kleine dorpjes, in andere bleven ze rustig verder bestaan. Op welke gronden bepaalde gemeenten samengevoegd werden bleef naal onduidelijk. De overheid kreeg bij deze eerste fusies zware kritiek van de Belgische vereniging voor Steden en Gemeenten die meer inspraak voor de gemeentebesturen vroeg en de onwetenschappelijke aanpak aankloeg. Aan de macht van de partijen op het lokale gemeenschapsleven wordt (voorlopig) niet geraakt.

2. Beoordeling van de eerste fusies:

Slechts in Limburg werden na de eerste fusies betrouwbare evaluaties uitgevoerd, vooral door het LISO (Limburgs Instituut voor Samenlevingsopbouw) Hier volgen een aantal bedenkingen :

-samenvoegingen werden niet volgens een globaal plan uitgevoerd.
-er ontbreekt een duidelijke visie.
-de fusies werden niet bekeken in het kader van de streek waarin de gemeente thuis hoorde.
-de overheid bleef in gebreke door onvoldoende te investe-

Vervolg op b lz. 5

ren om een zo belangrijke verandering goed te laten verlopen.

- de samengevoegde gemeenten stonden voor een sterke stijging van de uitgaven om de vroegere dorpen naar uitrusting op het niveau van de kerngemeenten te brengen terwijl de inkomsten niet in evenredigheid toenamen.
- de zorg voor de gelijkgeschikking van de vroegere dorpen verdrong het nemen van nieuwe opties.
- de zittagen van de gemeentelijke administratie in de vroegere dorpen heeft niet altijd succes, tenzij voor werklozencontrole.
- de nieuwe sekretarissen werden niet steeds volgens bestuurskundige criteria verkozen, met de gevolgen van dien.
- men kwam niet aan voldoende bekende gemeenteraadsleden, noch ambtenaren, er werden veel mensen gefrustreerd en er was al te weinig begeleiding bij deze belangrijke veranderingen.

Tot hier een aantal bedenkingen van het LISO

3. De belangrijkheid van een fusie.

Het grootste verwijt voor de vorige en ook voor de huidige fusies : de weerslag van een samenvoeging van gemeenten op de bevolking wordt onderschat ofwel genegeerd. Voor de overheid lijkt de hele fusiezaak een administratieve operatie waarvoor enkele fazen voorzien worden die dan gewoon maar afgehandeld worden. Er wordt uit het oog verloren (of geen rekening mee gehouden) dat de symbolische verhuis naar een andere gemeente meer is dan de formaliteit een andere gemeentenaam op je identiteitskaart te laten aanbrengen. In je onmiddellijke leefwereld verandert er zoveel dat op lange termijn een stuk van je levenspatroon kan gewijzigd worden. Enkele gevolgen liggen voor de hand. Je komt in een grotere gemeente terecht waardoor op vele plaatsen een definitieve streep getrokken wordt door het gezellige leventje onder de kerktoeren, ver van alle drukte en gewoel. Als je oppast staat op het rustige kerkpleintje van nu binnen 10 jaar een drukke supermarkt. Je hebt het in een grotere gemeente niet zo in de hand. Het zit er dik in dat de opstand tussen overheid en burger op het plaatselijk niveau, dikwijls nog het enige hartelijke, tot onoverkomelijke afmetingen groeit. Dat de hele bevolking de burgemeester en de raadsleden persoonlijk kent, zal er wel niet meer bij zijn. Het wordt alles wat degelijker, anoniemer, grootser, gestroomlijnder, maar daarom niet beter. Tenzij de kansen aangegrepen worden om in die grotere eenheid beter dan vroeger ten dienste te staan. Dorpen of wijken kunnen aan datgene geholpen worden waar

zij al jaren om vragen, wat beter straten, meer sportvoorzieningen, meer geld voor verenigingen, een beter functionerende school, enz. In een grotere gemeente kan meer aandacht besteed worden aan gezondheidszorg, ruimtelijke ordening, tewerkstelling, huisvesting.

Men wil dus door de fusies, gemeenten tot stand brengen die beter beantwoorden aan de behoeften van de bevolking. Grotere gemeenten zouden beter in staat zijn om de samenwerking met de bevolking te organiseren. Het gaat er dus om een doetreffender en democratischer bestuur mogelijk te maken. Althans op papier. In praktijk lijkt het enigzins anders. Er wordt weinig of niet gesproken over methoden om de bevolking bij het bestuur te betrekken, evenmin als over de vorming van de gemeenteraadsleden of over de aanpassing van allerlei raden. Aan vormingswerk of opbouwwerk wordt kennelijk niet of nauwelijks gedacht. De belangenbehartiging, de politieke vertegenwoordiging, het verenigingsleven enz. ondergaan onvermijdelijk wijzigingen.

Fusies kunne veel in beweging brengen. De schaalvergroting zal haast de greep van de gevestigde structuren en politieke partijen op het plaatselijk maatschappelijk leven verstevigen. Door een grotere centralisering zal het gemakkelijker worden controle uit te oefenen op de plaatselijke

Een fusie verandert niets aan de structuur van een gemeente noch aan de onmondigheid van de burger in zijn kleinste leefgemeenschap. De enige inspraakvormen van de jongste jaren, de adviesraden, moesten op veel plaatsen nog de weerstand van de overheid overwinnen en als zij er dan al zijn, functioneren zij slecht of worden zij door de overheid geboycot. Hoe moeilijk moet het dan worden niet in een bureaucratisch stelsel te vervallen waarin de afstand tussen burgers en overheid groter wordt en er geen kans bestaat dat er rekening gehouden wordt met de wensen van de bevolking.

De tijdelijke onwennigheid op de drempel van de samenvoeging kon echter ook een unieke gelegenheid zijn om een nieuw beleid voor de plaatselijke gemeenschap uit te stippelen en gestalte te geven aan nieuwe initiatieven en eventueel aan een nieuwe politieke beweging die de gemeentelijke democratie nieuwe inhoud en betekenis kon geven. Bij de samenvoeging van gemeenten deed zich de unieke kans voor om na te denken over andere vormen van samenleven en bestuur van gemeenten. Indien nu geen inspraakkkanalen ingebouwd worden, moet men niet verwachten nog ooit een kans daartoe te krijgen. De enige manier om de bevolking het sterkst bij het functioneren van de gemeentelijke instellingen te betrekken is vormen van zelfbeheer te zoeken. Het moet mogelijk zijn om de gemeente een zekere zelfstandigheid te laten behouden. In deze wijken zou-

den wijkraden beslissingen kunnen nemen in verband met zaken die voor hen belangrijk zijn. De leden van de wijkraden kunnen door de plaatselijke bevolking gekozen worden. Tussen dit nieuwe beeld van de gemeente en het huidige liggen zeker nog andere mogelijkheden open. Het komt erop aan de meest gunstige te zoeken. Iedereen heeft de mond vol over bestuurlijke vernieuwing en de vernieuwing van de gemeentelijke democratie verzeilt op de achtergrond. Gaat het enige resultaat van de fusie zijn dat er een computer wordt ingeschakeld voor de administratie ? Dan is dat maar een magere aanwinst. Evenmin zou het een aanwinst zijn als de

samenvoegingsoperatie slechts voor gevolg heeft dat enkele naamloze technokraten of partij-politieke potentaten het laatste restje, misschien folkloristisch, maar toch ook spontaan en ongebonden plaatselijk politiek en maatschappelijk leven, in de hoek gingen drummen.

Met de democratische werking is het in de huidige gemeenten ongetwijfeld ook niet alles en de meeste mensen zal het misschien geen zorg zijn, hoe of waar de gemeente bestuurd wordt. Maar ze hebben ongelijk en niet alleen omdat op gemeentelijk vlak allerlei directe belangen aan bod komen. De samenvoeging van gemeenten moet een gelegenheid zijn om iets te doen aan de gemeentelijke samenleving, om de onverschilligheid te doorbreken en samenwerking aan te wakkeren. De gemeente is een gemeenschap. Tenzij men alle hoop heeft opgegeven om nog eens een menselijke gemeenschap tot stand te brengen, en alles liever aan naamloze deskundigen laat.

De fusies hadden een aansporing moeten zijn om samen na te denken en samen iets te doen aan de gemeentelijke samenleving en aan de opvoeding van de maatschappij. Is hier echter niet het spel van de gemiste kans gespeeld ?

dokumentatie :
politiek alternatief.

? : zóóóóhoorthet

TREIN

5. Haal een zakspiegeltje te voorschijn, en controleer nauwlettend de lichtval op je gezicht. Lokaliseer in gedachten de lichtbron want strakjes in de bar moet je voor dezelfde meest favorabele lichtinvalshoek zorgen. Kijk ook even na of je glimlach wel degelijk raadselachtig is.

6. Ga terug naar de bar, bestel iets. Wie wil betalen en niet tot de selektie behoort: afwimpelen door kontant aan je schuld te voldoen.

7. Kijk rond (tracht je angst de baas te blijven en niet zenuwachtig te lijken), maar let wel op de lichtbron (zie supra)

8. Als je dan ritmiese muziek hoort, beweeg dan mee vanop je plaats. De heupen zijn hier de kritiese lichaamsdelen. Trek je schouders een beetje op, zodat je tenderder lijkt dan je bent.

9. Normalerwijze (je moet er natuurlijk zorg voor dragen er zo uit te zien zoals je eruit wil zien) wordt je gehaald bij de eerstvolgende slow. Bedwing je ongeduld en praat niet met hem, maar werk met je vingertoppen - je adem (een goede tandpasta en een droge okselontgeurder zijn onontbeerlijk) - en in laatste instantie met je onderlijf.

10. Probeer te weten te komen wat je wilt weten: Waar gaan de nachtelijke evenementen plaatsgrijpen. Is-ie zo stoer als ie eruitziet ...?

Zo, sukses. En als het niet gaat, en je blijft bang en onzeker dan trekken wij onze handen af van je, dan ben je neuroties. Ga dan naar psych - ologen - iaters - iatriese instellingen.

P.S. Bovenstaande ontstond na een periode in homo-bars en dancings. Zou het LSWH (of wat het zou kunnen zijn) een standpunt kunnen innemen, of zijn ze bij diegenen die ook liever de handen aftrekken van een voorbeeldje als hierboven. In dat geval is bijgaand tekeningetje een passend embleem. Voor wie zich een beetje herkende in de tekst. Weten jullie dat er iets anders bestaat dan bars en parties? Willen jullie dat er iets anders bestaat? Zouden we daar wat aan kunnen doen, denken jullie, lezers?

Karel Fonteyn.

Ik ben lid van een klassemaat schappij. Ik voel het als ik op de trein stap. Ik koop een ticket in een station, en aut omatisch word ik naar de twee de klasse gedreven. Ik ben er zo aan gewend geraakt dat ik spontaan een eind opzij loop wanneer de eerste klassewagen net voor mijn neus stopt. Ik hoor bij de massa, daar ben ik geboren, daar voel ik me thuis.

Geen haar op mijn krullebol denkt nog aan verandering, de toestand IS zo en de trein rijdt al jaren op hetzelfde spoor. Het is de kaartjesknip per niet, het is de station - chef niet, de machinist niet, de kriener niet, het is de koning. De Koning? nee de regering. Neen, ook de regering niet. Het is de NMBS met zijn vriesneus en skie - sport in Spanje. Neen, dit is het evenmin. Het is de vrouw met haar luxemantel die plaats neemt in de eerste klassewagen. En eigenlijk nog die vrouw zelf niet, maar wel haar bontmantel.

Goed, maar wat dan met die vrouwen die in de tweede klasse reizen en toch een bontmantel dragen? Die hebben al hun geld besteed aan het kopen van zo een mantel, zodat ze nu geen En waarom heeft de ene vrouw meer? Omdat hun man meer en omdat alle Belgen gelijk zijn voor de wet, want de NMBS is een staatsbedrijf dat werkgelegenheid verschaft aan mensen die in private ondernemingen geen kans zouden maken.

Ik dacht - toen ik een zitplaats had gevonden in de overvolle tweede klasse -, ik dacht: dat oud mevrouwje kan toch niet blijven rechtstaan. Als straks de trein stopt valt ze misschien over een reiszak, en been derbreekte bij oude mensen geen ezen veel te traag. Ik stond dus op en vroeg beleefd aan de kaartjesknipper of mevrouw soms in de eerste klassewagen plaats mocht nemen? Dat mocht natuurlijk niet, zei de man. Ik vond dat heel spijtig voor het vrouwje, en toen ik de trein verliet zag ik nog net door het raam hoe zij gangen zitten op de plaats die ik vroeger haar had voorverwarmd.

Verbindingen tussen grote steden zijn goed voorzien van treinen. Minstens om het half uur is er een direct of een semie van dat soort. Ik heb echter het ongeluk gekozen dat mijn ouders op het platteland wonen. De trein die naar het platteland rijdt is er zo een voor "allen" (omnibus). Tenminste, sommige stukken er van. Als ik op de spitsuren de bewuste stukken binnen wil, zweet ik met de mensenmassa mee. Ze kaarten in een hoek. Ze praten twee aan twee of ze lezen de wteede helft van hun krantje op hun eentje.

Ze roken nooit alleen. De hele vloer is een asbak en de asbak is een vuilnisbelt. Ze doen hun jessen nooit uit, want die zijn als kussens op de houten banken. De trein is van hen. Ze maken er hun thuis, ze kennen elkaar en hun dagelijkse weg uit het hoofd. WEG! UIT DE WEG schreeuwt een kaartjesknipper beleefd. De trein mindert vaart. Onverstaanbare woorden en groeten voor vrouw en kind eren. Tot morgen.

Ben man en de vrouw met de bontmantel keken door het eerste klasseraam van de trein. Ze wisten nog perfect van het jaar tevoren hoe de trein stopte in elk dorp. De man herinnerde zich nog verscheiden namen en citeerde er enkel bij wijze van spel voor zijn vrouw. Telkens als er een juist was, kraaide de vrouw in haar zakdoek. Hun jessen en mantels hingen bij de tegoverliggende zitplaats. Wanneer de man wou roken draaide hij het raam op en kier zodat verlichting kon plaats hebben zonder felle tocht te veroorzaken. Het was heel rustig in de wagen. Bij het instappen in de grootstad hadden ze wel gemerkt dat er iets niet in de haak zat. Het werkvolk raakte maar niet in de trein binnen. Er waren geen wagens genoeg. Misschien was er vandaag uitzonderlijk veel volk. Wermensen hebben ook nooit geleerd hun beurt af te wachten en één na één op te stappen. Zij willen er allemaal tegelijk in. Ze laten niet eens de andere reizigers afstappen. Ze willen zo vlug mogelijk thuis zijn. Ze gunnen elkaar geen ruimte. Niemand wil zijn plaats afstaan aan de andere. Niemand wil wachten op de volgende trein. Zo zijn ze nu eenmaal. Dat is hun mentaliteit.

Ik dacht, toen ik hetzelfde al enkele keren had meegemaakt: het kan toch zo niet blijven. Ik protesteer, ik kom in opstand. Ik ga naar de stationchef en maak me dik. Of het soms normaal is dat buitenlijnen minder wagens krijgen dan stadslijnen? Of het werkvolk geen recht heeft op even ruim e zetels als anderen? Of de helft van de reizigers moet wachten op de volgende trein als er slechts twee mensen in de eerste klasse zitten? Of men de arbeiders soms op elkaar moet plakken nadat ze de hele dag gezwet hebben? Van dat alles heb ik niets gezegd. De stationchef is de baas niet. Hij is een wissel op het spoor. En de bedienaar van de wissel is op zijn beurt een wissel. Stuk voor stuk wisselstukken.

vervolg blz. 7

I.S.O.L. NEWS ACTIVITIES Diary

As you must have noticed, a whole lot of controversy is going on in Leuven because of the proposed law by De Croo-Humblet.
There is a point in this law that is pertinent to the foreign students, especially those who have started their studies in Belgium this year. A short outline follows to explain to you what the law entails:
First you should understand that the university gets a subsidy for foreign students only if

- 1) the student is from Luxembourg
- 2) the parents or legal guardian are employed or have been employed in Belgium. In case the parents or legal guardian have a job involving work in more countries than just Belgium, their head office must be in Belgium.
- 3) the parents work or have worked in Belgium and have the nationality of one of the EEC countries
- 4) the student is a self-proclaimed political refugee and is being given permission by the Belgian government to adopt this country under that condition.

The university will be subsidized for those foreign students comprising 2% or less of the total number of students in their faculty. Scholarship students who received their scholarships from the ministry of Foreign Affairs and the ministry for Underdeveloped countries of the ministry of Culture, will also be subsidized. Government figures show that every foreign student costs approximately 100,000 frs. to be educated here. Therefore, the university will be subsidized for those foreign students who pay half of this amount, which is 50,000 frs.

So, for example in a faculty with 20 foreigners out of 180 Belgians, 18 of the foreigners will pay the normal tuition as they do now, but the remaining 2 will have to pay 50,000 frs, as was previously mentioned. These rules are not applicable to those students who passed in an exam session prior to November 1975.

FOR MORE INFORMATION, COME VISIT ERIK PESSERS AT ISOL ANY CONVENIENT EVENING.

Nederlandse tekst blz. 8

Wergroep G.V.O.
Medisch centrum voor studenten
Ladeuzeplein 16
3000 Leuven.

Beste,
Op 24 november '75 kwamen op het medisch centrum voor studenten Ladeuzeplein 16, enkele studenten met de studentendokters samen om na te denken over de "Studentengezondheidszorg". Het hoofddoel was te weten te komen welke vragen over gezondheidszorg bij de studentenbevolking leven en vooral de nood aan informatie te pellen. Het is echter zeer belangrijk te zoeken naar een goede strategie om de informatie over te brengen. Er kan bijvoorbeeld informatie gegeven worden over kanker, vaccinaties, gezond studeren, milieuhygiëne, anticonceptie, geslachtziekten, gebruik van geneesmiddelen. Al deze activiteiten worden meestal samengevat in de term G.V.O. : "Gezondheidsvoorlichting en opvoeding".
De mensen die op de eerste bijeenkomst aanwezig waren vinden het erg belangrijk om de groep uit te breiden. Vandaar deze brief naar alle geïnteresseerden om deel te nemen aan de werkgroep. Door de groep uit te breiden kan men meer contact krijgen met de ideeën van de basis. Immers zonder grondige kennis van wat leeft binnen de studentenpopulatie, is een goede gezondheidsvoorlichting onmogelijk. Op 15 december om 20.30 uur komt G.V.O. terug samen. Alle geïnteresseerden worden uitgenodigd. Mogen we vragen om voor ruime verspreiding van deze brief te zorgen langs fakulteitsblaadjes.
Met dank.

Namens de werkgroep
Dr. E. Bracke
Studentendokter

vervolg van blz. 6
En de man van het werk is de volgende dag weer paraat, want de soep was uitstekend en de worsten gereed en de borst van zijn vrouw was een weiland van vrede.

Ik heb niets gezegd maar ik denk aan jou. Ik zeg het je gauw, ik zet iets op touw met stickers en vragen en mensen die klagen ik speel wel een lied en ik zeg wel een song jij maakt een gebaar en je draait met je tong of je slaat op de gong?

AKTIE AKTIE AKTIE AKTIE AKTIE
DE HELE TREIN VOOR HET VOLK!!

loop even binnen met je ideeën en organisatie mogelijkheden bij Etienne Vermeir, Willemstraat 36, 3000 Leuven.

VOLKSDANSKULTUUR ONOMKOOPBAAR!

1. Woensdag 17 december richt het KVHV een "Vlaamse avond" in met deelname van Armand Preeud'homme, het Kliekske en de Kegelaar.
2. We dachten dat volksdans op zo een avond een gepaste afwisseling zou bieden.
3. Welke zijn echter de bedoelingen van de uitnodiging aan de Kegelaar? Zijn we misschien het voorwerp van een ronnelingskampanje ter versterking van de KVHV-gelederen?
4. Van oudsher af heeft de dans in de meest uiteenlopende culturen een belangrijke rol gespeeld. Het is één van die vele cultuuractiviteiten die in het volk levendig aanwezig zijn en langs traditionele weg spontaan zijn doorgegeven. Nooit is de volksdans een middel geweest om een of andere strekking te affirmeren!
5. Zo ligt ons engagement erin de volksdanskunst zo breed mogelijk te verspreiden. Liefde voor dans- en volkscultuur is ons enig leidmotief.
6. Bijgevolg distancieert de Kegelaar zich van elke ideologie en is onomkoopbaar.

De Kegelaar. 7

ALLONSANFAN

Filmatelier "La Paloma" presenteert : "ALLONSANFAN" van Paolo en Vittorio Taviani
Donderdag 18 december om 20h
Don Bosco centrum
Zwaluwelaan 3 Kessel Lo

De geschiedenis speelt zich af in Lombardije, in de woelige tijd die volgde op de nederlaag van Napoleon en de ineensstorting van de laatste overblijfselen van de Franse Revolutie. Fulvio Umbrani (Marcello Mastroianni) keert na 10 jaar oorlog terug naar zijn patriciërsfamilie. Hij is ziek en zijn langdurig herstel brengt een totale ommekeer in zijn leven.

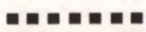
Hij wil zich bevrijden van zijn revolutionair verleden en enkel nog voor zichzelf leven. Zijn vroege vriendin en zijn oude vrienden brengen hem in een konfliktsituatie, wanneer zij hem in een :

nieuw avontuur willen meeslepen. De pogingen van Fulvio om zich van zijn vrienden los te maken, leiden tot de dood van het meisje en de moord op zijn naaste vriend.

Paolo en Vittorio Taviani behoren tot de meest boeiende en intelligente filmers van het huidige

Italië, al is hun commercieel succes nog niet zo groot. Hun films behandelen meestal hetzelfde thema, namelijk een kritisch moment, een beslissing omgeven door twijfels, onmacht, angst en het streven en verlangen naar een utopische toekomst. Vittorio werd in 1929 te Pisa geboren en Paolo in 1931. Paolo studeerde viool, Vittorio piano. Deze muziekopleiding heeft grote invloed op hun filmwerk. Vittorio noemt Allonsanfàn "een opera". "Toen wij de film koncipieerden" vertelt hij, "luisterden we naar 'Lucia di Lammermoor', en 'Macbeth' van Verdi". Het neo-realisme van Rossellini en Visconti was eveneens van grote invloed.

RELANCE.PLAN

Het relanceplan van de regering Tindemans:

1. Stage:

Dit is de verplichting voor alle besturen en alle ondernemingen die tenminste 100 personen tewerkstellen, een jonge stagiair van minder dan 30 jaar aan te werven per schijf van 100 tewerkgestelde personen en zulks voor een duur van zes maanden tegen betaling van 75% van het loon, dit % wordt op 90% gebracht in geval de stage met zes maanden wordt verlengd. Met deze maatregel valt helemaal niet zo hoog op te lopen als de regering dit wel meent te moeten doen. De 17.000 stagiaires die hier bij betrokken worden staan na zes maanden weer op straat en ondertussen heeft de industrie op een gemakkelijke manier een goedkope werkracht gehad. Trouwens denken wij maar aan de uitbuiting die gebeuren bij de geneeskunde- en verpleegsterstudenten die hun stage doen.

2. Bruggensioenen:

1. Het principe van verplichte regeling, bij wijze van proef voor het jaar 1976, van een vrijwillig bruggensioen ingevoerd in de ondernemingen waar ten minste 50 personen zijn tewerkgesteld op verzoek van de werknemers die ten minste 62 jaar en ten hoogste 64 jaar oud zijn en van de werkneemsters die ten minste 58 jaar en ten hoogste 59 jaar oud zijn, op voorwaarde dat zij worden vervangen door een jonge werknemer van minder dan 30 jaar. De koning heeft de bevoegdheid, zo het nodig is, die leeftijd te brengen op 60, respectievelijk 55 jaar.

2. Financiering van het bruggensioen zal geschieden door een solidariteitsfonds dat wordt gespijst door:

- een uitzonderlijke en tijdelijke solidariteitsbijdrage ten laste van de vennootschappen die in het jaar 1976 een winst zullen maken die het gemiddelde over de jaren 1972 tot 1974 met 10% overschrijdt. De afname op dit voorschot zal gelijk zijn aan 1 deciem op de vennootschapsbelasting. Vrijstelling van deze bijdrage indien de produktieve investeringen een te bepalen bedrag overschrijden.

- De opbrengst van de bijzondere belastingen van 48%. Wat betekent dit? De regering heeft beslist dat de kosten van alle voordelen (lonen, arbeidsduur, voordelen in natura, enz.) die na 1 november 1975 aan het personeel door een onderneming worden toegekend, en niet voortvloeiend uit een van deze datum gesloten kollektieve of andere overeenkomst, fiscaal niet zullen worden afgetrokken en ten bedrage van 48% zullen worden belast. De opbrengst hiervan zal worden afgedragen aan het solidariteitsfonds voor het betalen van het bruggensioen. De toepassing van deze belasting zal geschieden gedurende een periode van 9 maanden op het einde van de kollektieve overeenkomsten die op 1-11-1975 van kracht zijn. Wat betekent nu konkreet het bruggensioen?

Het bruggensioen heeft praktisch geen weerslag op de tewerkstelling aangezien hoogstens, en dan moeten al de potentiële kandidaten voor het bruggensioen dit inderdaad nemen, dertigduizend jongeren hierbij tewerk zou worden gesteld.

Wat betekent dit op een totaal van meer dan 200.000 werklozen, als men dan weet dat deze plaatsen artificieel worden geschapen, op de koste van de werkende bevolking. Immers het fonds voor de bruggensioenen worden voor een deel gespijst door de sankties getroffen bij het toekennen van nieuwe voordelen. Vooreerst moesten de werknemers de helft afstaan van hun voordelen aan het interprofessioneel solidariteitsfonds (wat een demagogisch woord), daarbij komt nog eens dat de werkgever nog eens 48% aan het fonds moet bijstorten. Wat elk nieuw voordeel reeds bij voorbaat uitsluit.

Men schat dat deze bruggensioenen een last van 2,5 miljard betekenen voor het bedrijfsleven (we zullen straks vergelijken met de voordelen die de industrie uit het relanceplan haalt). Het is trouwens de vraag of de regering dit geld niet zelf zal mogen bijpassen. Dit bruggensioen zou immers tevens gedeeltelijk gefinancierd worden met de extra belastingen op de winsten die hoger zijn dan het gemiddelde van 1972 - 1974. Nu waren deze jaren juist topjaren voor het Belgisch bedrijfsleven, zodat het niet zeker is of zoveel ondernemingen in 1976 dit niveau noemenswaardig zullen overstijgen. Zo stegen in 1974 t.o.v. 1973 de winsten van de Belgische ondernemingen met de volgende percentages:

Bruto-winsten:	+36,7%
Afschrijving:	+34,8%
Netto-winst:	+40,2%
Uitgekeerde winst:	+19,6%

Bovendien vermeldt de regering dat deze belasting niet wordt geheven indien de superwinsten voor produktieve investeringen worden gebruikt.

c) loonmatiging.

3. Loonmatiging:

a) Het mechanisme van de koppeling aan het indexcijfer zal ongewijzigd blijven, doch voor het gedeelte van de lonen en wedden dat het maandelijks bedrag van 40.000fr. overschrijdt zal de toepassing van het mechanisme vanaf 1 januari tot 30 september '76 worden opgeschort. Met dit voorstel kunnen de bedrijven hun winsten opdrijven, maar anderzijds verliest de staat belastingopbrengsten. De werkelijke bedoeling van dit voorstel ligt dan ook eerder op politiek vlak. Het houdt tevens het gevaar in een eerste stap te zijn naar de algemene indexafbraak en de loskoppeling van de lonen aan de index, hetgeen het VEO al lang wenst.

b) alle kollektieve arbeidsovereenkomsten die na 31 okt.

1975 verstrijken zullen met 9 maanden verlengd worden (loonstop). Met deze loonstop besliste de regering dus alle K.A.O.'s die na 31 oktober vervallen met 9 maanden te verlengen. Voor 800.000 arbeiders en bedienden van de openbare sektor is dat een loonstop tot 31 juli. Voor de dokwerkers en textielarbeiders tot 31 januari '77. Voor de metaalbewerkers en mijnwerkers tot 30 september '77. Hiermee voert de regering voor het eerst sinds de 2de wereldoorlog een loonstop door.

c) De bedrijven die toch nieuwe voordelen zouden toekennen, moeten hierop een extra-belasting van 48% betalen. Zij zullen geen vergunning krijgen om hun prijzen te verhogen, zij zullen worden uitgesloten van alle voordelen toegekend krachtens de expansiewetten en van elke steun ingeval moeilijke-

vervolg: p. 9

KONFRONTATIE

Zondag 7 december werd De Croo nog eens geplaatst tegenover zijn universitaire tegenstanders.

Na een debat met de rektoren van de verschillende universiteiten, voor enkele maanden, zat de minister nu aan tafel met vertegenwoordigers van de rektoren (Piet De Somer, KUL) het WP (Pieter Saey, RUG), ATP (Kris Van Scharen, VUB) en studenten (Johan Van Hecke, UFSIA, voorzitter VVS).

Het debat duurde meer dan een uur, en er zou ook zoveel over gezegd kunnen worden. Slechts enkele opmerkingen. De eerste uitzetting kwam van De Croo, die gevraagd was de inhoud van hoofdstuk III van de programmawet toe te lichten. Men mag verwachten dat, zelfs in een kort bestek, deze uitzetting duidelijk zou zijn, zeker als je voor een groot en heterogeen TV-publiek moet spreken. De minister gooid echter elementen van de wet van '71 (eerste financieringswet), van de wet van '60 (sociale sektor) en van de nieuwe voorstellen door elkaar. Geen zinnig mens, tenzij tevoren goed gedokumenteerd, kon hierin een duidelijke lijn trekken. Vervolgens kwamen de verschillende vertegenwoordigers vanuit de universiteiten aan het woord. De Somer maakte dadelijk van de gelegenheid gebruik om recht te zetten waarin de rektoren in een vorige TV-uitzending door De Croo overtroefd waren; impliciet kwam het erop neer dat De Croo zich niet als debatteur gedraagt, maar zich ontpopt tot "een toneelspeler", "een goochelaar" en andere troetelnaampjes.

Verder ging elke vertegenwoordiger in op de (technische) grieven van zijn groep.

Vruchteloos werd geprobeerd (door Van Hecke, Saey) op de diepere problematiek in te gaan: op de vraag naar een globaal onderwijsbeleid, wist De Croo te zeggen dat er te veel dezelfde fakulteiten bestaan en dat daarin maar eens rationalisatie moet komen, maar daar sprak hij dan in louter technisch-financiële termen. Een ander bezwaar is het feit dat de voorstellen i.v.m. de financiering van de universiteiten in de programmawet zit. J. Van Hecke verduidelijkt dat van studentenzijde ook deze programmawet in het protest betrokken was, enerzijds om de solidariteit met de rest van de bevolking, die door de programmawet getroffen wordt, naar voor te brengen, en anderzijds om het ondemokratisch karakter van de hele programmawet aan de kaak te stellen. Op dit laatste punt wist De Croo te zeggen dat er viermaal meer tijd besteed was aan de bespreking van de nieuwe voorstellen in de Kamerkommissie, dan eertijds aan de hele wet van '71 (hij zei er echter niet bij dat de wet van '71 tijdens de schoolvakantie en vlak voor het parlementaire recess was behandeld; in de Kamerkommissie was de wet met 24 vóór, 10 tegen gestemd, en volgens de minister zal de wet niet uitgevoerd worden als de meerderheid van het parlement haar niet goedkeurt; hij zweeg hier echter ook weer in alle talen over het feit dat - tegen de normale procedure in - het parlement geen amenderingen meer kan toevoegen en dus geen ernstige oppositie kan voeren; trouwens is niet het

hoofdstuk III waarover gestemd moet worden, maar de héle programmawet is te nemen of te laten.

Ook nog op te merken valt dat De Croo nu al uitvoeringen van zijn wetsvoorstellen laat doen, zonder dat de wet goedgekeurd is (door de nieuwe omkaderingsnormen krijgt de UFSIA voor '75 al 58 miljoen minder toelagen. En De Croo wil nu wel de rektoren uitnodigen om

over een universiteitsbeleid te praten, maar van konsequente intrekking van het hoofdstuk III spreekt hij dan niet. Het demagogisch truukje van De Croo om te zeggen dat de universiteiten dit jaar méér gaan krijgen met de nieuwe maatregelen, werd door De Somer koel ontkracht.

De Croo kwam helemaal niet meer zo overtuigend uit het debat, zoals hij het wel in vorige uitzendingen deed; vooral aan WP'er Saey had hij een verbeten 6n goedgedokumenteerd tegenstander; De Croo reageerde dan ook praktisch nooit rechtstreeks op diens argumenten. Zoals de journalist als besluit zei, was het veelal een technisch debat rond details van de wetsvoorstellen. Op fundamentele elementen werd niet ingegaan, zoals dus een globaal inhoudelijk onderwijsbeleid en het manuever van de programmawet.

In het debat dat donderdag 4 december jl. doorging in de Grote Aula, werden deze twee punten herhaaldelijk naar voor gebracht. In onze aktie moet zeker tijd gemaakt worden om hierrond te werken, te studeren, zal reeds in enkele fakultaire aktiekomitees gebeurt via werkgroepen.

RELANCE PLAN

Vervolg van p.8.

den. En zij zullen deze redenen niet kunnen aanvoeren om hun herziening van de prijzen bij een gesloten overeenkomst te verkrijgen.

d) De nieuwe kollektieve arbeidsovereenkomsten die worden gesloten, zullen niet algemeen verbindend worden verklaard door de Koning en dus niet bindend zijn voor de werkgevers die niet zijn aangesloten bij een organisatie die de overeenkomst heeft gesloten. Op die manier kunnen dergelijke bedrijven zich onttrekken van de sectorale K.A.O.'s en de sociale voordelen doe daarin worden toegekend.

4. Andere maatregelen.

a) voor het jaar '76 worden geblokkeerd:
-het bedrag van de dividenden op het peil van '74. Dit betekent niets aangezien de aandeelhouders hun aandelen 9 maanden later bekomen.
-de voor het jaar '75 vast te stellen tantièmes op 75% van het vorig niveau. Er moet bij vermeld worden dat '74 uitzonderlijk winstrijk was, zodat deze twee maatregelen een maat voor niets vormen.
-alle huurprijzen (dit is onmogelijk controleerbaar; er rijzen hier een groot aantal vragen wat de meerslag zal zijn van de index die voor 16% uit huren bestaat.

b) Bepaalde zogenaamde patronale lasten worden eveneens gewijzigd: de werkingsbijdrage voor kinderbijlagen wordt van 10,25% op 8% gebracht (waarvan 0,25% naar de sociaal-pedagogische toelage gaat). In feite gaat het hier vooral om een herverdeling van deze lasten tussen de sectoren en de bedrijven onderling, aangezien tegelijkertijd de plafonnering van de bijdragen wordt afgeschaft. De werkingsbijdragen van de beroepsziekten worden verminderd met 0,10% en de bijdragen van 0,20% voor de kredieturen wordt opgeschort.

c) de nodige controlemaatregelen zullen genomen worden om prijsdalingen door te voeren waar zoiets mogelijk is (waar in zulks kan bestaan, wordt nergens vermeld.)

KOMMENTAAR.

Men kan niet genoeg benadrukken dat het nog steeds niet bewezen is dat de lonen de Belgische economie stuk maken. De E.E.G.-cijfers voor het jaar '74 leveren het bewijs dat de loonkost niet de boeman is, die de ondernemers ervan willen maken. De E.E.G. geeft bovendien niet alleen de lonen, maar plaatst ze in het kader van de produktiviteit. Dit betekent dat er wordt rekening gehouden met het loon van de arbeider per uur, maar ook met wat hij in dat uur voortbrengt. De eerste kolom hieronder geeft de stijging van de lonen per eenheid toegevoegde waarde (dus per produkt) De tweede kolom geeft de stijging van de toegevoegde waarde (dus van de produktie) per werknemer.

	(1)	(2)
Nederland	28,5%	9,0%
W. Duitsl.	26,5%	8,9%
België	21,9%	12,0%
Frankrijk	13,5%	9,0%
G. Brittan.	11,5%	2,5%

De loonkosten van de Belgische arbeider stegen dus minder dan werd voorgegeven en de Belgische arbeider was in '74 zelfs de meest produktieve van de E.E.G. Deze cijfers bewijzen dat de loonstop alleen wordt ingevoerd om op een wanhopige manier de buitenlandse concurrentie te lijf te gaan en niet omdat de Belgische arbeider onredelijke eisen stelde. Daarbij komt nog dat de andere regeringsmaatregelen het bedrijfsleven toelaten om 25 miljard te besparen (Aktueel)
-Het niet toekennen van sociale voordelen, zoals bv. het afzien van gematigde loonsverhogingen van 2 of 2,5% betekende reeds een bezuiniging van 15 miljard frank.
-Het niet-indexeren van het gedeelte van het brutoloon dat boven de 40 000fr. ligt (13 900 arbeiders en 240 000 bedienden worden hierdoor getroffen) betekent ook een besparing van 5 à 8 miljard frank.
-De vermindering van de sociale lasten tenslotte zal het patronaat 3 miljard opbrengen. Stel daartegenover de 2,5 miljard van de brugpensioenen (met alle twijfels daarrond, confor 2 brugpensioenen), kunnen we gerust besluiten dat met deze maatregelen de werkgevers 20 tot 30 miljard besparen, terwijl hierbij al bij al slechts

vijftig tot zeventig duizend mensen werk zullen vinden (waar onder verondersteld de 30 000 brugpensioenen). Er blijven dan nog altijd 200 000 werklozen over !!!

Vervolg van p.2.

Het verzet tegen de krisispolitiek, die gedragen wordt door hen die er geen schuld aan hebben, nl. de werkende bevolking, wil de regering tegengaan door op het eerste zicht positieve - maar door demagogie overtroepen - maatregelen, samen met de negatieve en onrechtvaardige voorstellen ineens door het parlement te jagen.
Wij roepen dan ook iedereen op om samen met de arbeidende bevolking het verzet tegen de hele programma-wet en de krisispolitiek van de regering aan te houden en op te voeren.

VREDE OP AARDE

"Als jullie op de vooravond van Kerstmis betogen voor de vrede, tegen het gevaar van een derde wereldoorlog, dan zullen de mensen zien dat jullie het ernstig nemen."

Dit is een bemoedigende oproep van een progressief aan alle militanten en eerlijke anti-imperialisten om op de betoging van 24 december aanwezig te zijn en elke aarzeling, voortkomend uit kleinburgerlijke ideeën en traditionele gewoonten te overwinnen.
De massa's verlangen naar werkelijke vrede, duizenden jongeren en progressieven verzetten zich tegen de exploitatie door de burgerij van deze dag van vrede tot een consumptiefest, tot een dag waarop "vrome wensen" toegelaten zijn.
Tientallen groepen en jongeren organiseren elk jaar rond Kerstmis acties voor de vrede. Verleden jaar hielden een tiental jongeren een hongerstaking met Kerstmis tegen de dertig miljard.
Feestvreugde in de familiekring mag geen reden zijn tot een vlucht uit de werkelijkheid, tot ijdele dromerijen en gedachten dat er nooit meer oorlog komt".

AANKONDIGINGEN

Donderdag 18 december '75
20.00h : fuif met D.J. Celler
Krakkebaas ten voordele van de AMADA en de MLB-cel in Luik. Inkom 30 fr.
Allen naar de Cerkle

De kantoren van sociale raad zullen gedurende de kerstvakantie enkel open zijn van 14 tot 17 uur.
De kantoren van Kultuurraad blijven open van 10-12 en van 14 tot 16 uur.

kalender

isol

De Kerstvakantie staat voor de deur. Kerstmis, Driekoningen, Nieuwjaar. Feestgejoel, verlichte straten, hongerige verkleumde landlopers die je door het raam heen het lekkere eten uit de mond kijken, knapperende vuren, lachende gezichten, nog een paar inkoelen bloede uiteengereuten lijken van Palestijnen, Libanezen en op Nieuwjaarsnacht een spattende fles schuimwijn. Champagne mag ook, maar dan één van 't goe jaar. Proost.

VETO stuurt u de vakantie in met zijn beste wensen, en een hele magere kalender. Eén met weinig om het lijf om het zo te zeggen. En dat is in dit gure winterweer niet je dat.

ZONDAG 21 DECEMBER

U.P.

* Biechtviering in de Advent. Begijnhofkerk om 11u30

* Vanaf 18u tot 25 december (tegen de middag) denk en werdagen te Anseremme.

Inlichtingen:

An De Clerck en Jozef Dewitte, Van Monsstraat 25 te Leuven. Tel. 016:227619

ofwel: Hedwig Van denbossche Mexhelsestraat 190

Leuven, tel. 016: 221716

MAANDAG 22 DECEMBER

Cinéclub van de C.C.:

* Le Stratégie de l'araignée, van B.Bertolucci, in het Vesaliusauditorium.

DINSDAG 23 DECEMBER

Concert:

* De Blauwe Schuit, Vismarkt "Chris Foster" te 20u30

WOENSDAG 24 DECEMBER

Betoging:

* Parvis St. Gilles: betoging tegen de oorlogsdreiging van het Russisch en Amerikaans Imperialisme. Te 18u30 Organisatie AMADA

Vormingsvergadering:

* 20u30 op sociale raaf vormingsvergadering van het MLE Grote zaal gelijkvloers achteraan

DONDERDAG 25 DECEMBER

ISOL:

*Isol maaltijd in de Isol-bar in de Bo-gaardenstraat

WOENSDAG 31 DECEMBER

NIEUWJAARSAVOND

24u: Ontkurken van de flessen en toedienen Klapzoenen

Zoals je al gemerkt hebt is er in Leuven nogal contestatie geweest rond het nu beruchte wetsontwerp DECROO-HUMBLET-GEENS. In dit wetsontwerp staat ook een artikel over buitenlandse studenten, vooral diegenen die dit jaar in België met hun studies begonnen zijn. We zullen proberen samen te vatten wat nu precies in deze wet staat: Er wordt gesteld dat de universiteit alleen nog subsidie krijgt voor die buitenlandse studenten indien:

- 1*ze Luxemburger zijn.
- 2*de ouders of voogd in België verblijven en er hun beroep uitoefenen of uitgeoefend hebben. Indien de ouders in meerdere landen een beroep hebben, dan moeten ze hun voornaamste beroepsactiviteit in België hebben.
- 3*de ouders in België werken of gewerkt hebben en de nationaliteit van een EEG-land hebben.
- 4*de student in België verblijft en het statuut van vluchteling heeft toegekend gekregen door de Belgische regering. Verder alle buitenlanders, indien tenminste op hun fakulteit niet meer dan 2% van het aantal studenten buitenlanders zijn. Beursstudenten die een beurs krijgen van het ministerie van buitenlandse zaken of het ministerie voor ontwikkelingssamenwerking, of van Cultuur.

Voor alle andere buitenlandse krijgt de universiteit alleen subsidies indien ze de helft van het bedrag dat ze de staat globaal kosten dus ongeveer 50.000 frank betaald hebben. Dus bv.: 20 buitenlanders op 180 belgen, 18 betalen gewoon collegegeld zoals tot nog toe, 2 moeten veel meer betalen. Verder geldt dit niet indien je voor november 1975 al geslaagd bent voor een examenzittijd

VOOR MEER INFORMATIE, KOM S'AVONDS EENS LANGS BIJ ISOL EN VRAAG NAAR ERIK PASSESERS.....

film

STUDIO
14u: BIJ DE BEESTEN AF
20u15: MENS ERGER JE NIET
18u
21u45: DE TOVERFLUIT
15u45
24u : BITE THE BULLIT
FORUM
14u tot 20u30: 12/12-15/12
HORROR EXPRESS
16/12-18/12

LA CAGE
VITA 18u
KIND VAN DE ZON 22u
ADDIO ZIO TOM 20u
24u

redaksie

De Radaksieraad was weer eens samengesteld op Sociale Raad. Deelnemers: Sociale Raad, Kultuurraad, Sportraad, Kringraad, Isol en werkgroep VETO, BPA (foto's) De Lay-Out werd verzorgd door werkgroep VETO & sympathisanten

VITA
18u: ADDIO ZIO TOM
22u:
20u:
24u:

LOVANTIN
14u, 16u30, 18u30 en 20u30:
PALIETEK
22u30: CABARET

REX
14u, 16u, 18u15 en 20u30:
EDEN, THE STREETFIGHTER
14u15 en 20u30
BRUCE LEE AGAINST SU-
PERMEN